

Πατριαρχικός Αιματηρός Αγών άχρι Θανάτου Υπέρ της Φαναριοσκεπάστου Μακεδονίας και Θράκης

- Το Πρωτόθρονο μαρτυρικό Οικουμενικό Πατριαρχείο με τους Φαναριώτες αγωνιστές Ιεράρχες του εκράτησε την Ορθοδοξία και τον Ελληνισμό της Μακεδονίας και Θράκης όταν τα εθνοφυλετικά βέλη των Βουλγάρων, Σέρβων και Ρουμάνων επλήγωναν το σώμα του Πατριαρχικού ποιμνίου στις Πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες του Βορείου Φαναριοσκεπάστου Ελληνισμού
- Ιστορικά πατριαρχικά έγγραφα της κρίσιμου περιόδου του Μακεδονικού Αγώνος περί της οδυνηράς εν Μακεδονία καταστάσεως, τα οποία αποδεικνύουν τον πολυμέτωπο και πολυδιάστατο εκκλησιαστικό και διπλωματικό αιματηρό άχρι θανάτου αγώνα του Οικουμενικού Πατριαρχείου και των ακατάβλητων Ιεραρχών του ενώπιον της Υψηλής Πύλης και των Μεγάλων Ευρωπαϊκών Δυνάμεων υπέρ των Ελληνορθοδόξων εν Μακεδονία και Θράκη

Όταν ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος ευρέθη κατά τον Σεπτέμβριο του 2014 στις πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες του Οικουμενικού Θρόνου εν Θράκη προέβη σε βαρυσήμαντη δήλωση αληθείας σφραγίζοντας τα απύλωτα στόματα ενίων αγνωμόνων και ανιστορήτων αντιπατριαρχικών και φαναριομάχων ελλαδιτών, οι οποίοι από καιρού εις καιρόν αποπειρώνται να θέσουν εν αμφιβόλω τα απaráγραπτα και αδιαπραγμάτευτα δίκαια της πολυμαρτυρικής Εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας στις εκκλησιαστικές επαρχίες αυτής εν Μακεδονία και Θράκη. Ο Πατριάρχης του Γένους ως η απολύτως μόνη κανονική εκκλησιαστική, πνευματική και διοικητική, κεφαλή των πατριαρχικών εκκλησιαστικών επαρχιών των λεγομένων Νέων Χωρών εδήλωσε τα αυτονόητα προς τους εγγύς και μακράν φέροντες επιτηδείως προσωπείο ψευδαδέλφους, λέγων: *«Μας ερώτησε κάποιος, κατά τρόπον προκλητικόν, προ τινών ετών: Παναγιώτατε, έχετε την Διασπορά. Διατί θέλετε και τας Νέας Χώρας; Και απηντήσαμεν αμέσως και ευθέως: Διότι μας ανήκουν. Ανήκουν εις την Μητέρα σας μαρτυρικήν Εκκλησίαν, η οποία έδωσε το αίμα της δι' αυτάς, διά να μείνουν επαρχίαι ελληνικαί· τας επροστάτευσε κατά τον Μακεδονικόν αγώνα και πάντοτε, διαχρονικώς. Αποτελούν αναπόσπαστον τμήμα της πνευματικής και κανονικής δικαιοδοσίας της Εκκλησίας Κωνσταντινοπόλεως. Η σχέση μας δεν είναι ποσώς εθιμοτυπική, είναι πολλώ μάλλον ευχαριστιακή, λειτουργική.*

Δεν αντιδικούμε με κανέναν, αλλά και δεν πρόκειται να απεμπολήσωμεν ποτέ τα δικαιώματα της Μητρός Εκκλησίας επί των Ιερών αυτής Μητροπόλεων εδώ εις την αγιοτόκον Θράκην, την αναμφισβητήτως ελληνική και αιματοβαμμένην Μακεδονίαν, την υψηλόφρονα Ήπειρον και τας ερατεινάς νήσους του Αρχιπελάγους, διότι το αντίθετον θα ήτο προδοσία της ιστορίας, της πίστεως και του Γένους».

Οι μετά παρέλευση τόσων δεκαετιών από τον ένδοξο και ηρωϊκό Μακεδονικό Αγώνα υπό των αψευδών πατριαρχικών χειλέων διατυπωθείσες και υπό της αδεκάστου ιστορίας επαληθευθείσες ως άνω ρήσεις αποδεικνύουν ακραδάντως ότι η μαρτυρικώς καθαγιασμένη

Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία τόσο κατά την πρώϊμη όσο και κατά την κυρία (ένοπλη) φάση του Μακεδονικού Αγώνος υπήρξε ουχί μόνον «εθναρχικόν» αλλά και «εθνικόν» ιερό κέντρο υπερασπίσεως του ελληνισμού της Μακεδονίας και της ενιαίας Θράκης, όταν μάλιστα τα δηλητηριώδη εθνοφυλετικά (εθνικιστικά) προπαγανδιστικά βέλη των ξένων, καίτοι ομοδόξων, προπαγανδών έπλητταν το πάντιμο σώμα του ελληνορθοδόξου πατριαρχικού ποιμνίου στις από αιώνων υπό τις φιλόστοργες προστατευτικές πτέρυγες της εν Φαναρίω «των του Χριστού πενήτων Μεγάλης Εκκλησίας» ευρισκόμενες Πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες εν Μακεδονία και Θράκη.

Εκκλησιαστικό γεγονός καίριας σημασίας για την υπεράσπιση των δικαίων της Μακεδονίας και του πατριαρχικού ελληνορθοδόξου ποιμνίου αυτής έναντι της ακρότατα βιαίας εθνοφυλετικής (εθνικιστικής) επεκτατικής πολιτικής και ανθελληνικής προπαγάνδας των σχισματικών βουλγαροεξαρχικών κοιμητοζήδων, των Σέρβων και των Ρουμάνων υπήρξε αναμφίβολα η για δευτέρα φορά άνοδος του Ιωακείμ Γ' (1901-1912) στον Αποστολικό, Πατριαρχικό και Οικουμενικό Θρόνο της εσταυρωμένης και μαρτυρικώς καθαγιασμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Είχε προηγηθεί βέβαια η κατά το έτος 1872 καταδίκη της βουλγαροεξαρχικής «εκκλησίας» ως σχισματικής και αντικανονικής υπό της εν Κωνσταντινουπόλει συγκληθείσης Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, επειδή αυτή κατά το έτος 1870 είχε αποκοπεί πραξικοπηματικώς και αντικανονικώς από την εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου επικαλεσθείσα όχι κάποια ορθόδοξα εκκλησιολογικά - κανονικά κριτήρια αλλά πρωτίστως και κυρίως εθνοφυλετικούς λόγους, οι οποίοι είναι παντελώς αλλότριτοι ως προς την ευαγγελική και εκκλησιολογική διδασκαλία της Ορθοδόξου κατ' Ανατολάς Εκκλησίας του Χριστού.

Η Αγία και Μεγάλη εν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος κατεδίκασε απερίφραστα τον «εθνοφυλετισμό» ως αίρεση και το Οικουμενικό Πατριαρχείο αγωνιζόμενο με τους κατά τόπους Μητροπολίτες του στη Μακεδονία και Θράκη υπέρ της προστασίας και σωτηρίας του δεινώς δοκιμαζομένου και απηνώς καταδιωκομένου ποιμνίου του κατά των ανθελληνικώς και αντιπατριαρχικώς κινουμένων και ενεργουσών ξένων προπαγανδών, ήτοι των βουλγαροεξαρχικών, Σέρβων και Ρουμάνων, προσέφερε αφειδώς εκατόμβη θυσιασθέντων πατριαρχικών κληρικών του, Αρχιερέων, Ιερομονάχων, Ιερέων, και Μοναχών, οι οποίοι επότισαν με το τίμιο αίμα τους τα ιερά χρώματα των ανά τους αιώνες και μέχρι σήμερα πατριαρχικών εκκλησιαστικών επαρχιών της φιλοστόργου και πολυμαρτυρικώς καθαγιασμένης Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας εν Μακεδονία και Θράκη. Καθ' όλη λοιπόν εκείνη της τεταραγμένη και αιματηρή περίοδο από το 1872 και κυρίως μετά τον εν έτει 1897 αποτυχημένο ελληνοτουρκικό πόλεμο, οπότε απεθρασύνθησαν ολοτελώς οι κατά του ελληνορθοδόξου πατριαρχικού ποιμνίου εν Μακεδονία και Θράκη κινούμενες και δρώσες ξένες προπαγάνδες, ο όρος «εξαρχικός» άρχισε να ταυτίζεται και να θεωρείται «συνώνυμο» με τον «Βούλγαρο» ενώ ο όρος «Πατριαρχικός» με τον «Έλληνα».

Η όλη εθνοτική διαπάλη στον ενιαίο γεωγραφικό χώρο της Θράκης και κυρίως της Μακεδονίας ανάμεσα στο σθεναρώς αμυνόμενο ελληνορθόδοξο πατριαρχικό ποίμνιο και τους βιαίως επιτιθεμένους κατ' αυτού βουλγαροεξαρχικούς, Σέρβους και Ρουμάνους, οι οποίοι βέβαια δρούσαν με την προκλητική ανοχή και τις κρύφιεσ «ευλογίες» της Υψηλής Πύλης, αλλά και την διπλωματική και οικονομική στήριξη των Ρώσων, εγέννησε τον «Μακεδονικό Αγώνα», ο οποίος τόσο κατά την πρώϊμη (1872-1904) όσο και κατά την ένοπλη φάση του (1904-1908) απέδειξε ότι όταν το λεγόμενο «εθνικόν κέντρον» των Αθηνών εκάθευδε απαθώς ενώπιον της τραγικής και οδυνηράς καταστάσεως εν Μακεδονία, το μαρτυρικό Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο ως «Εθναρχικόν και εν συνεχεία Εθνικόν Κέντρον» προσέφερε ωσάν να ήταν ποταμός το αίμα των Μητροπολιτών και λοιπών κληρικών του για την σωτηρία της ελληνορθοδόξου πατριαρχικής Μακεδονίας και Θράκης.

Η από το 1870 και έως το 1904 ακολουθούμενη σχετικώς ήπια ανθελληνική προπαγανδιστική πολιτική τακτική των βουλγαροεξαρχικών, Σέρβων και Ρουμάνων εστιάζετο κυρίως στην δολίως ύπουλη προσέλκυση του ελληνορθοδόξου πατριαρχικού ποιμνίου των Ιερών Μητροπόλεων του Οικουμενικού Πατριαρχείου εν Μακεδονία είτε μέσω της ιδρύσεως και λειτουργίας νέων σχολείων, είτε μέσω της παρανόμου καταλήψεως των ήδη λειτουργούντων ελληνικών σχολείων, στα οποία οι τοποθετούμενοι υπ' αυτών διδάσκαλοι προωθώντας την ιδεολογία του «Πανσλαβισμού» εδίδασκαν αντιστοίχως στην βουλγαρική, σερβική και ρουμανική γλώσσα προκειμένου με την προπαγανδιστική ανθελληνική πλύση εγκεφάλου στην οποία υπέβαλλαν συνεχώς τους μαθητές, να τους πείσουν ότι ήταν Σλαύοι και όχι Έλληνες και πως η Μακεδονία δεν είναι ελληνική αλλά Σλαυϊκή.

Παράλληλα κατελάμβαναν παρανόμως και αντικανονικώς υπό το απαθές βλέμμα των κατά τόπους οθωμανικών αρχών και παρά τις έντονες αντιδράσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου και των κατά τόπους πατριαρχικών Μητροπολιτών τις εκκλησίες των Ελλήνων στις οποίες τοποθετούσαν ως λειτουργούς τούς δικούς τους ιερείς. Οι αντικανονικοί αυτοί κληρικοί προκλητικότερα και με εθνικιστική μανία τελούσαν την θεία λειτουργία και κάθε άλλη ιεροπραξία στην βουλγαρική, σερβική και ρουμανική γλώσσα ενώ συγχρόνως επιχειρούσαν μεθοδικώς και συστηματικώς να αποκόψουν τον μητρικό ομφάλιο λώρο, ο οποίος συνέδεε το ελληνορθόδοξο πατριαρχικό ποίμνιο της Μακεδονίας και φυσικά της Θράκης μετά της εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Σε πολλές άλλες περιπτώσεις οι Βούλγαροι, Σέρβοι και Ρουμάνοι εκμεταλλευόμενοι την πενία ορισμένων ελληνικών πληθυσμιακών ομάδων της Μακεδονίας προσπαθούσαν να εξαγοράσουν την εθνική συνείδησή τους και να αποκόψουν βιαίως την κανονική εκκλησιαστική αναφορά τους από την Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία με το ισχυρό δέλεαρ των χρημάτων και των ποικίλων άλλων υλικών παροχών. Τελικώς η λεγόμενη ένοπλη φάση (1904-1908) του Μακεδονικού Αγώνος ανέδειξε το ακατάβλητο εκκλησιαστικό πατριαρχικό φρόνημα και τον γνήσιο εθνικό πατριωτισμό των πάσης βαθμίδος πατριαρχικών ελληνορθοδόξων κληρικών της Μακεδονίας, οι οποίοι συνέβαλαν τα μέγιστα στην αίσια και λυτρωτική για τον ελληνισμό της Μακεδονίας έκβασή του κατά το έτος 1908 καθώς πολλοί εξ αυτών των ηρώων κληρικών του Οικουμενικού Πατριαρχείου έπεσαν θυσιασθέντες υπέρ του ευσεβούς Γένους των

Ρωμηών και της πολυμαρτυρικής Μητρός αυτών Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, αναδειχθέντες τω όντι πρόμαχοι και υπέρμαχοι των δικαίων της Ελληνικής Μακεδονίας και του μαρτυρικός καθαγιασμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Ο αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ Γ΄ (1901-1912) με την ευφυΐα, οξυδέρκεια και διορατικότητα που τον διέκριναν, είχε αντιληφθεί ότι η όλη κατάσταση στις λίαν εμπερίστατες πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες στην μαρτυρική Θράκη και την πολύπαθη Μακεδονία ήταν απελπιστική και ο κίνδυνος για την οριστική απώλεια του ελληνορθόδοξου πατριαρχικού ποιμνίου ήταν άμεσος και μέγας τόσο από εθνικής όσο και από εκκλησιαστικής απόψεως. Τότε ακριβώς συντελείται η όντως σωτήριος και μεγάλη μεταστροφή στην μέχρι την στιγμή εκείνη ακολουθούμενη εκκλησιαστική «πολιτική» στρατηγική του Οικουμενικού Πατριαρχείου έναντι των ακραίων και αντικανονικών εθνοφυλετιστών (εθνικιστών) Βουλγάρων, Σέρβων, και Ρουμάνων με αντικειμενικό στόχο την πάση θυσία υπεράσπιση και σωτηρία από τον βέβαιο και ολοσχερή αφανισμό του ανά τους αιώνες φαναριοσκεπάστου και κατ' εκείνη την δυσχείμερη περίοδο ψυχορραγούντος ελληνορθόδοξου πατριαρχικού ποιμνίου στις πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες της Μακεδονίας ουχί όμως επί τη βάσει της καθιερωμένης εθναρχικής αλλά της εθνικής εκκλησιαστικής τακτικής και συστηματικής αντιμετώπισης του εθνικιστικού (εθνοφυλετικού) ιμπεριαλισμού των ομοδόξων βαλκανικών λαών, οι οποίοι με λυσσαλέα μανία μετήρχοντο παντός αθεμίτου μέσου στο όνομα του πανσλαβισμού.

Στο πλαίσιο αυτό ο όντως μέγας αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ Γ΄ εκλέγει συνοδικώς και αποστέλλει νέους, μεμορφωμένους, δυναμικούς και γνησίως συνειδητοποιημένους Αρχιερείς στις πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες του Θρόνου σε όλη την Μακεδονία και Θράκη. Ο Πατριάρχης εγνώριζε καλώς ότι οι νέοι και ακατάβλητοι εκείνοι Αρχιερείς της εσταυρωμένης Μητρός Εκκλησίας διέθεταν τόλμη, θάρρος και αυτοθυσιαστικό πνεύμα για να μπορέσουν να σταθούν με γενναιότητα, ακμαίο φρόνημα και αυταπάρνηση ζωής πλησίον του φρικτά δοκιμαζομένου ποιμνίου του Οικουμενικού Πατριαρχείου στις δεινώς χειμαζόμενες επαρχίες του στην Μακεδονία. Άξιο μνείας δε είναι και το γεγονός ότι την ίδια δυναμική εκκλησιαστική τακτική είχε ακολουθήσει, αν και σε πιο περιορισμένο βαθμό, έκταση και ένταση, και ο προκάτοχος του Ιωακείμ Γ΄, ο αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντίνος Ε΄ (1897-1901).

Παράλληλα το Οικουμενικό Πατριαρχείο κατά την κρίσιμη περίοδο 1901-1908 έδιδε τον αιματηρό πολυμέτωπο διπλωματικό του αγώνα τόσο ενώπιον της Υψηλής Πύλης και της υπ' αυτής οθωμανικής κυβερνήσεως όσο και ενώπιον των Κυβερνήσεων των Μεγάλων Δυνάμεων και των διπλωματικών εκπροσώπων τους, όπως τούτο πιστοποιείται αψευδώς δια σωρείας εκκλησιαστικών εγγράφων του Οικουμενικού Πατριάρχου Ιωακείμ Γ΄ και της περί Αυτόν Αγίας και Ιεράς Συνόδου καθώς και των εν Μακεδονία και Θράκη αγωνιζομένων Μητροπολιτών του Οικουμενικού Θρόνου με τα οποία κατηγγέλετο η εθνικιστικά λυσσαλέα ένοπλος δράση των βουλγαροεξαρχικών και των σχετικώς ηπιότερων ομοϊδεατών τους Σέρβων και Ρουμάνων σε βάρος του ελληνορθόδοξου πατριαρχικού ποιμνίου εν Μακεδονία και Θράκη.

Ο Καθηγητής Αθανάσιος Αγγελόπουλος εν προκειμένω αναφέρει τα εξής: «Αξιόλογα είναι και τα μέτρα εξωτερικής πολιτικής, παράλληλα με τα μνημονευθέντα εσωτερικής πολιτικής.

1. *Παρεμβάσεις και παραστάσεις του Πατριαρχείου προς την Υψηλή Πύλη, με υπομνήματα, εκκλήσεις, αναφορές, διαμαρτυρίες. Σε κρίσιμες περιπτώσεις, ο ίδιος ο Πατριάρχης επισκεπτόταν τον Υπουργό Δικαιοσύνης, τον Μέγα Βεζύρη και ακόμη, εν ανάγκη, τον ίδιο τον Σουλτάνο. Σκοπός η προστασία των πνευματικών υπηκόων του, που ήσαν και πολιτικοί υπήκοοι του Σουλτάνου.*

2. *Ενημέρωση των αντιπροσώπων των Μεγάλων Δυνάμεων για ανασκευή των εις βάρος του Πατριαρχείου και των υπηκόων του κατηγοριών και συκοφαντιών των οργάνων των ξένων προπαγανδών και παράκληση παρεμβάσεως προς την Υψηλή Πύλη.*

3. *Στενή συνεργασία με τους διπλωματικούς εκπροσώπους των βαλκανικών κρατών και ιδία της Ελλάδος. Γιατί οι ξένοι προπαγανδιστές στην Μακεδονία είχαν ανθελληνικό κυρίως χαρακτήρα. Αφού εδώ ο ελληνισμός ήταν ο επικρατέστερος και ανθηρότατος, και άρα το κυριότερο εμπόδιο γι' αυτές.*

4. *Διαφώτιση της διεθνούς κοινής γνώμης για την αληθή κατάσταση στην Μακεδονία. Σκοπός η εξασφάλιση υποστηρίξεως και δημιουργίας ευνοϊκού κλίματος. Πατριαρχικές συνεντεύξεις, διακηρύξεις, αποστολές και εκδόσεις ειδικών βιβλίων ασκούσαν μεγάλη επιρροή διεθνώς. Ιδίως οι Βίβλοι, στις οποίες καταχωρούντο επίσημα έγγραφα, λεπτομερείς κατάλογοι και στατιστικοί πίνακες».*

Μια τέτοια πολύτιμη εξ απόψεως αψευδών ιστορικών πηγών και αντιπροσωπευτική του αιματηρού διπλωματικού αγώνος του Οικουμενικού Πατριαρχείου υπέρ της Φαναριοσκεπάστου Μακεδονίας Βίβλος είναι και εκείνη του έτους 1906, όταν ο Μακεδονικός Αγών ευρίσκετο στο απόλυτο απόγειό του, η οποία ετυπώθη και εκκυκλοφόρησε υπό τον τίτλο: «Επίσημα Έγγραφα περί της εν Μακεδονία Οδυνηράς Καταστάσεως». Στον δε πρόλογο της συγκεκριμένης Βίβλου αναφέρονται ενσυνόπτως τα εξής: «*Επειδή πολλά ελέχθησαν και εγγράφησαν εν τω διεθνεί τύπω περί των νυν εν τη πολυπαθεί χώρα της Μακεδονίας εξελισσομένων γεγονότων και περί των πρώτων αιτίων της τοιαύτης καταστάσεως, πολλαχώς δε η των πραγμάτων αλήθεια διαστρεβλωθείσα κατεπνίγη εν τη δίνη των παθών και συμπαθειών, ου μην δ' αλλά και μομφαί και ύβρεις κατά του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ως πνευματικής αρχής των εν τη Οθωμανική Αυτοκρατορία Ορθοδόξων, βαρείαι αδίκως όλως εξηνέχθησαν υπό των ενδιαφερομένων, διά ταύτα προς διαφώτισιν περί της στάσεως και των ενεργειών του Οικουμενικού Πατριαρχείου εν τω μακεδονικό ζητήματι, εκδίδεται η Βίβλος αυτή, εν η εκ των επισήμων εγγράφων βλέπει ο βουλόμενος, οία μεν και όσα υπέστησαν δεινά οι υπό το Οικουμενικόν Πατριαρχείον διατελούντες Ορθόδοξοι Χριστιανοί, οίαν δε νομοταγή και φιλειρηνικήν στάσιν ετήρησε τούτο καθ' άπαν το χρονικόν τούτο διάστημα, την των πραγμάτων διευθέτησιν και ειρήνευσιν απεκδεχόμενον, πρώτιστα μεν παρά του ειρηνάρχου Θεού, είτα δε και εκ των κεδνών βουλευμάτων*

και των καταλλήλων ενεργειών του ανωτάτου της χώρας Αρχοντος και των φίλων και συμμάχων Αυτού Μ. Δυνάμεων».

Στην προειρημένη Βίβλο περί της οδυνηράς εν Μακεδονία καταστάσεως συν τοις άλλοις εκκλησιαστικούς εγγράφοις δημοσιεύονται και δύο πολύτιμα ιστορικά εκκλησιαστικά κείμενα εκ των οποίων, το μεν πρώτο είναι η εν έτει 1903 εξαπολυθείσα προς τις κεντρικές και κατά τόπους οθωμανικές αρχές και τους εκπροσώπους των Μεγάλων Δυνάμεων έγγραφη «Διαμαρτυρία» των διακονούντων εν ενεργεία Μητροπολιτών του Οικουμενικού Πατριαρχείου εν Μακεδονία και ενιαία Θράκη, ενώ το δεύτερο είναι το εν έτει 1904 αποσταλέν «Υπόμνημα των Μητροπολιτών προς τον Εξοχώτατον Γενικόν Επόπτην των Ευρωπαϊκών Νομών Χιλμή Πασάν, προς τους Εξοχωτάτους Παρέδρους Αυστρίας και Ρωσίας και προς τους Εξοχωτάτους Νομάρχας των Νομών Θεσσαλονίκης, Μοναστηρίου και Αδριανουπόλεως».

Στο υπό ημερομηνία 10 Αυγούστου 1903 μακροσκελές ιστορικό έγγραφο της «Διαμαρτυρίας» των πατριαρχικών Μητροπολιτών της Μακεδονίας και Θράκης αναφέρονται μεταξύ άλλων και τα εξής: *«Κατά τινα ακαταμάχητον των πραγμάτων φοράν των ατυχών τούτων εκκλησιαστικών παροικιών από ικανών ήδη ετών αι Γραικικαί Ορθόδοξοι Μητροπόλεις και οι υπ' αυτάς διατελούντες απαραβιάστως ευσεβείς Ορθόδοξοι Χριστιανοί διαφόρων μεν φυλών, πιστοί όμως τη Ορθοδοξία και τη πίστει και ταις παραδόσεσι των πατέρων αυτών, υφίστανται πρωτοφανή και απαραδειγμάτιστον διωγμόν απλώς και μόνον διότι νομοταγώς θέλοντες να ζώσι, συνωδά τοις νόμοις της Αυτοκρ. Κυβερνήσεως, υπερμαχούσιν υπέρ των καθεστώτων, αποδοκιμάζοντες παν έκνομον και επιθετικόν διάβημα.*

Κατά το πολυετές τούτο διάστημα υπέστησαν μυρίας όσας καταδιώξεις, φόνους και δηώσεις κοινοτικών ιδρυμάτων, εκκλησιών και σχολείων, παρά των οπαδών της βουλγαρικής σχισματικής εξαρχίας, των ασπαζομένων το φρόνημα και τας ενεργείας αυτής και εις παν επιθετικόν νεύμα αυτής υπεικόντων.

Κατά την πάροδον των ετών τούτων υπέστησαν μαρτυρικόν θάνατον κατά εκατοντάδας ιερείς, διδάσκαλοι, πρόκριτοι και απλοί πολίται, όσοι πόθον υποκάρδιον είχαν ίνα πιστώσ μείνωσιν εν τη Ορθοδόξω πίστει και ταις παραδόσεσι της οικογενειακής Ορθοδόξου Γραικικής εστίας.

Διωγμός απηνής διηυθύνετο κατά προσώπων και πραγμάτων ελληνικών, μόνον διότι είχαν τον ευγενή πόθον να προστατεύσωσι την εστίαν και τα της κοινότητος αυτών αγαθά, άνευ βεβαίως των βανδαλικών επιθέσεων και των δολοφονιών, των ιστορικώς χαρακτηριζουσών τους υπεναντίους.

Η της δηώσεως, του απηνούς διωγμού και της δολοφονίας επί έτη διαρκέσασα τακτική των σχισματικών εξαρχικών εγέννησε την φοβεράν των επαρχιών ημών καταστρεπτικήν ανωμαλίαν και τας εξ αυτής προελθούσας έτι θλιβερωτέρας συνεπείας των καταστροφών και των αρπαγών της περιουσίας κατοίκων μηδεμίαν κοινωνίαν έχόντων μετά των ανατρεπτικών.

Αλλ' ωσει μη ήρκουν ταύτα, έγγραφόν τι, επιδοθέν εις τας Μεγάλας Δυνάμεις, πραγματευόμενο δε περί της καταστάσεως ταύτης, καθάπτεται ανοσίως και των ημετέρων Μητροπόλεων και της προϊσταμένης αρχής ημών του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ως πολιτευομένων τάχα εναντίον των καθεστώτων νόμων του

Υψηλού Κράτους, της Ορθοδόξου ημών Θρησκείας και του ανθρωπισμού. Διά του ανοσίου τούτου εγγράφου, του μεστού διαστροφών και συκοφαντιών καθ' ημών, πειρώνται να παραστήσωσι τη πεπολιτισμένη Ευρώπη τούτο μεν ότι άπας ο Χριστιανικός πληθυσμός της Μακεδονίας εστί βουλγαρικός, και ότι συνεπώς τοις σχισματικούς εξαρχικούς ανήκει αύτη, πολλά εκ προθέσεως λησμονούντες και λακπακτούντες, τούτο δε ότι τάχα ημείς βία αποσπώμεν τούτους από της προΐσταμένης αυτών σχισματικής βουλγαρικής εξαρχίας, καίοντες τα βιβλία αυτών και αντικαθιστώντες αυτά δι' ημετέρων. Είθισται τοις βουλγάροις ν' αποδίδωσιν άλλοις πάσαν υπ' αυτών τελουμένην δίχα τύψεως συνειδότης βανδαλικήν και αγρίαν πράξιν κατά παντός αυτοίς εναντιοφρονούντος... Διότι τί έτερον έπραξαν οι αχαριστίας μεστοί ούτοι άνθρωποι; Από πενήτηντα ετών έστησαν κατ' αυτής [της Μητρος Εκκλησίας] τα τηλεβόλα των ύβρεων, των προπηλακισμών, των δολοφονιών, των δηώσεων, την αχαριστίαν και το ψεύδος επί της σημαίας αυτών εγκεχαραγμένα έχοντες...

Αλλ' ατυχώς οι βάνδαλοι ούτοι κατώρθωσαν να πείσωσι τους Ευρωπαϊούς ότι τάχα η Μακεδονία άπασα είνε σλαυϊκή και ότι Τούρκοι και Έλληνες επέπεσον κατ' αυτών, των ακάκων, εκβιάζοντες αυτούς. Υπάρχουσι δε ατυχώς οι πιστεύοντες εις τας υπερβολάς αυτών.

Αλλ' η Μακεδονία δεν είναι σλαυϊκή, πλην βορείων τινών ορεινών διαμερισμάτων, πυκνότερον υπό Σλαύων οικουμένων. Η Μακεδονία καθ' όλας αυτής τας γεωγραφικάς διακλαδώσεις κατοικείται υπό πολλών Τούρκων, υπό πλειοτέρων δε Ελλήνων, Βλάχων, Αλβανών και υπό Βουλγάρων Ορθοδόξων μη χωριζομένων από του ενός σώματος των τριών τελευταίων εθνοτήτων. Έλληνες, Βούλγαροι Ορθόδοξοι, Αλβανοί και Βλάχοι αποτελούσιν έν όλον συμπαγές ογκώδους πληθυσμού Μακεδονικού, ηνωμένου εν τη θρησκεία, εν ταις παραδόσεσι και εν ταις επιθυμίαις. Ακριβώς ο αδιάρρηκτος ούτος δεσμός, ο συνδέων τας τέσσαρας ταύτας εθνότητας, ερεθίζει τους νευροπαθείς σλαυϊστάς, οίτινες διά παντοίων προπαγανδών, διά παντοίων θυσιών μοχθούσιν όπως φέρωσι την διάσπασιν, την διαίρεσιν, τον αλληλοσπαραγμόν, όπως φανή πάσι τοις ανθρώποις η Μακεδονία σλαυϊκή.

Και νυν και προ δύο ετών, άμα ιδόντες οι τον σάλον τούτον της διαιρέσεως υποθάλλοντες την αθρόαν προσέλευσιν εις την Ορθοδοξίαν χωρίων ολοκλήρων άνευ τινός παροτρύνσεως, έρρηξαν κραυγήν οδύνης και απελπισίας, και γενναιότερον ήρξαντο των επιβουλών και του εκβιασμού. Αν όντως η Μακεδονία διατελεί ούσα, ως οι οπαδοί της σχισματικής εξαρχίας διά Τυρρηνικής σάλπιγγος διά και μετά των προστατών αυτών κηρύσσουσι, σλαυϊκή, προς τί η δολοφονία των αντιφρονούντων; Προς τί η αρπαγή των ελληνικών σχολών και εκκλησιών; Προς τί ο διωγμός των Ελλήνων αρχιερέων, ιερέων, διδασκάλων και προκρίτων. Πώς αφού πάσα εστί σλαυϊκή συμβαίνει λυσσαλέος ούτος πόλεμος ο προσόμοιος τω τριακονταετεί γενομένω θρησκευτικώ πολέμω;

Όχι, η Μακεδονία δεν είναι σλαυϊκή, ως ποθούσι διά παντοίων μέσων να βαπτίσωσιν αυτήν. Η Μακεδονία έχει συμπαγεστάτους πληθυσμούς Ελληνικούς και Τουρκικούς μετά των Ελλήνων αποτελούσι πλέον των τριών τετάρτων των κατοίκων αυτής. Δεν είναι σλαυϊκή, είναι το γε νυν Ελληνο-Τουρκο-Βουλγαρική κατά τον πληθυσμόν.

Εφ' ω πάση δυνάμει, εν νόμω δικαίω και ηθικώ λόγω διαμαρτυρόμεθα κατά των συρραψάντων το ψευδοϋπόμνημα, το διαβάλλον το Ορθόδοξον Οικουμενικόν Πατριαρχείον και τας υπ' αυτό εν Μακεδονία Μητροπόλεις και διά συκοφαντιών πειρώμενον να δυσφημίση αυτό παρά τω Ευρωπαϊκώ κόσμω. Διαμαρτυρόμεθα κατά του χαρακτηρισμού της Μακεδονίας ως χώρας σλαβικής καθόλου, φρονούντες ότι αι βανδαλικάί πράξεις αυτών δεν δύνανται να κριθώσιν παρ' ανθρώπων, νουν έχόντων, ως βάσις χαρακτηρισμού της χώρας ως σλαβικής.

Και ταύτα μεν όσον αφορά τούτο. Ουδέν δ' έτερον επιζητούμεν ει μη δικαιοσύνην και εννομίαν...».

Στο δε δεύτερο εν έτει 1904 κοινοποιηθέν εκκλησιαστικό έγγραφο, το οποίο έχει την μορφή «Υπομνήματος» και αποτελεί συνέχεια της ως άνω εγγράφου «Διαμαρτυρίας» των Μητροπολιτών στις εμπερίστατες πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες της Μακεδονίας και Θράκης, αναφέρονται τα εξής:

«Εξοχώτατε,

Οι υποφαινόμενοι Ορθόδοξοι Μητροπολίται, εμπειπιστευμένοι υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ευδοκία και επινεύσει της Α.Α. Μεγαλειότητος του σεπτού ημών Βασιλέως... την πνευματικήν και θρησκευτικήν διακυβέρνησιν των εις αυτό υποκειμένων Ορθοδόξων Χριστιανών των Βιλαετιών Θεσσαλονίκης, Μοναστηρίου και Αδριανουπόλεως, καλώς επιστάμεθα και γινώσκομεν ότι η Υμετέρα πεπνυμένη Εξοχότης, ο επάξιος αντιπρόσωπος της Α.Α. Μεγαλειότητος, ο στρηρός φύλαξ των νόμων και των αυτοκρατορικών αυτού βουλευμάτων πιστός εκτελεστής, κάλλιον παντός άλλου γινώσκει εις ποίον σημείον από τινος εξίκετο η κατάστασις των εν τοις ειρημένοις Βιλαετίοις οικούντων, και ιδία των Ορθοδόξων, ένεκα των επιδρομών των βουλγαρικών ληστανταρτικών κομιτάτων. Τα έργα τούτων, τα τε κοινώς γνωστά και τα την κοινήν υπεκφεύγοντα γνώσιν, είναι αναμφιβόλως η μόνη αιτία της ενεστώσης εκρύθμου και αφορήτου καταστάσεως των πιστών υπηκόων της Α.Α. Μεγαλειότητος. Είναι θλιβερόν τη αληθεία το αίσθημα, όπερ διεγείρουσιν οι αλλεπάλληλοι φόνοι υπό των ξένων τούτων οργάνων αθώων και πιστών εις το κείμενον καθεστώς ιερέων, διδασκάλων, και λοιπός εσμός των διαφόρων άλλων αγρίων βιαιοτήτων, δι' ων επιτυγχάνουσι την υπογραφήν αναφορών, δηλωτικών δήθεν ελευθερίας συνειδήσεως, επί μόνω τω σκοπώ όπως αποσπάσωσι πιστά και αφωσιωμένα τέκνα της Εκκλησίας από των μητρικών κόλπων αυτής, καθυποτάξωσι δε αυτά εις την σχισματικήν εξαρχίαν, ήτις, παραγνωρίζουσα την εαυτής θέσιν, ην ελέει Αυτοκρατορικό κατέχει, εισηγείται την των ανοσιών τούτων έργων ενέργειαν.

Επειδή δε η αφόρητος αύτη κατάστασις των κακουργημάτων και βιαιοτήτων εξακολουθεί και οσημέραι επιτείνεται εις την παντελή εξόντωσιν των ημετέρων Χριστιανών, αναγκαζόμεθα να υψώσωμεν φωνήν ενδομύχου αγανακτήσεως και διαμαρτυρίας, ζητούντες επιμόνως ασφάλειαν ζωής και περιουσίας και απαλλαγήν των Ορθοδόξων από της βουλγαρικής βίας, ίνα ούτω της συνειδήσεως των Χριστιανών αφιεμένης ελευθέρας από πάσης επηρείας εσωτερικής ή εξωτερικής, λατρεύωσιν ούτω τον Θεόν εν τη Ορθόδοξω Εκκλησία, εν η εγεννήθησαν και ανετράφησαν και επί αιώνας έζησαν άνευ ενοχλήσεως και παραπόνων.

Επί δε τούτοις επισυνάπτοντες ακριβή και λεπτομερή κατάλογον των εν ταις εκκλησιαστικαίς ημών περιφερείαις λαβόντων χώραν, κατά το τετραετές χρονικόν διάστημα, κακουργημάτων του εν λόγω κομιτάτου διατελούμεν...».

Η επισταμένη ανάγνωση των ως άνω δύο μεγάλης ιστορικής σημασίας και αξίας εκκλησιαστικών εγγράφων διά των οποίων οι όντως αγωνιστές και σθεναρώς ανθιστάμενοι έναντι των εθνικιστικών (εθνοφυλετικών) ξένων προπαγανδών Μητροπολίτες της Εσταυρωμένης Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρος Αγίας Μεγάλης Του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας στις εμπερίστατες πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες εν Μακεδονία και Θράκη αποδεικνύει περιτράνωσ ότι ο Ελληνισμός ή μάλλον η Ελληνορθοδοξία στην Μακεδονία και Θράκη εσώθη και διετηρήθη αλώβητος, επειδή το πολυμαρτυρικό Οικουμενικό Πατριαρχείο διά των κατά τόπους προμάχων αυτού Μητροπολιτών άρδευσε με αίμα το ευλογημένο δένδρο της Ελευθερίας. Ένεκα πάντων τούτων επαληθεύεται εκ της απευδούς και αδεκάστου ιστορίας η κάθε πρόταση, η κάθε λέξη του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου ότι οι πατριαρχικές εκκλησιαστικές επαρχίες εν Μακεδονία και Θράκη: «... ανήκουν εις την Μητέρα σας Εκκλησίαν, η οποία έδωσε το αίμα της δι' αυτάς, διά να μείνουν επαρχίαι ελληνικαί· τας επροστάτευσε κατά τον Μακεδονικόν Αγώνα και πάντοτε, διαχρονικώς. Αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της πνευματικής και κανονικής δικαιοδοσίας της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως... διότι το αντίθετον θα ήτο προδοσία της Ιστορίας, της Πίστεως και του Γένους».